

Čudesno prijateljstvo

Jednog sumornog dana, uputila sam se u potragu za raznobojnim komadićima prirode koji su dremali na policama poljoprivredne apoteke, preko puta moje kuće. Razgledala sam kesice sa semenima raznog bilja. Iznenada, začu se piskav glasić. Dopirao je iz kesice na kojoj je bio naslikan cvet boje naranče, sa krupnim žutim nosićem.

„Kupi me“, čulo se zapomaganje.

Pomislila sam da neko zbija šalu sa mnom.

„Kupi me, kupi me!“, čula sam još glasnije.

Prišla sam bliže polici, zgrabila kesicu koja govori, platila i brže – bolje otrčala kući.

Otvorila sam kesicu i od mnoštva semena, samo jedno hitro iskoči, izričito zahtevajući da se samo posadi i to na mestu koje se njemu najviše bude dopalo. Zanemela sam od čuda.

Pomislila sam: „Tako malo, a već zna šta hoće“. Semenak počeo skakutati po mom dvorištu. Zastao je na najlepšem delu. Promeškoltio se na deliću zemlje između starog drveta smokve i vinove loze. Smokva ga je štitila od vetrova, a loza od prevrelih sunčevih zagrljaja. Nekoliko dana zalivala sam svoje seme.

U jedno toplo, majsko jutro, još jedno biće je počelo disati u mojoj bašti. Nikao je moj cvet. Kako je samo bio lep... Pomazila sam mu rumene latice i pozlaćeni nosić.

„Zovem se Neven“, ponosito izjavi novi stanovnik.

„Kako si lep!“, glasno sam mu se divila.

Uživao je u mojim komplimentima. Danima smo se družili. Ja sam brinula o njemu, a on mi je za uzvrat ispričao čudesnu priču o životu svog dalekog rođaka, koji je davno uvenuio.

„Rođak mi je rođen“, započe Neven svoju zanimljivu priču, „u laboratoriji čuvenog naučnog Instituta u velikom gradu. Stvorili su ga od mnogo mama i tata i čuvali pod staklenim zvonom. Onaj koji ima puno roditelja, ustvari nema ni jednog. Zbog toga je bio veoma lakoveran i brzoplet. Pobegao je kao i svako

nevaspitano i raspušteno dete iz Instituta. Nije se razumeo u život na ulici, pa se često sadio na pogrešnim mestima. Jednom nestade u buci gradske prašume. Bespomoćno je lutao ulicama.

Pošto se danu bližio kraj, brzo uskoči u četvrtastu žardinjeru u bašti gradske kafane. Cele noći, oka nije sklopio. Pijani gosti su vikali, psovali i na kraju se potukli. Čim su poslednji petlovi zakukurikali, neposlušno i radoznalo seme, krenu u novi život. Rešilo je da zauzme delić prostora na velikom trgu, uz uobražene gospođice ruže. Nije marilo što su ga one gledale s visine. Najveća želja mu je bila da ostane baš tu, pored „Kontinental“ banke. Nikada se nije naslušao toliko gluposti na jednom mestu. Ljudi su pričali samo o novcu, kao da je novac vazduh ili voda, ljubav ili sloboda...

Tužno i samo, seme je krenulo dalje.

Pažnju mu je privukla crvena trafika, blizu semafora. Selo je pored nje, između nekoliko rosnih vlati trave. Prolaznici ga nisu primećivali. Nisu ni znali da postoji. Kupovali su cigarete i njima zagađivali našu umornu i obolelu planetu – jedinu koju imamo. Žene su tračarile i ogovarale jedna drugu bez razloga.

Na staro drvo bobice, doselile su se dve porodice sova. To niko nije primetio. U daljini se nazirala gužva. Majušnim nožicama, moj rođak je odskakutao do otmene velike zgrade. Iznad ulaznih vrata, pisalo je – Apoteka. S velikom mukom se probijao kroz gomilu. Radoznalost je bila jača od straha da će biti zgažen. U apoteci se sit naslušao priča o raznim bolestima. Ljudi su se žalili jedni drugima. Svi su pričali u isto vreme. Svakome je njegova bolest bila teža i strašnija od tuđih. Izgovarali su imena lekova, kao da pričaju o kolačima.

Priroda ima mnogo zdravije proizvode, ali svi veruju da zdravlje raste po apotekama. Šteta...

U blizini, na dimnjaku kuće katoličkog sveštenika, mladi bračni par roda, svio je gnezdo. Niko nije primetio. Svi su pričali samo o sebi.

Odjednom, zaduva jak vetar i začas se pretvori u oluju. Besna i moćna, vukla je seme za sobom u nepregledne visine. Imalo je sreće. Ova oluja je bila alergična na neven. Ispao je iz njenog besa i pao baš tamo, gde bi svaki cvet pozeleo da nikne i živi do kraja svog života – što dalje od civilizacije, a što bliže svojim. U tom cvetnom raju, šumska livada je dobar domaćin, koga savesno čuva nebeski gospodin zlatnog odela. Kad živahne glavice ožedne, gospodin se sakrije iza

obližnjeg oblaka i uljudno ustupi mesto kišnom danu. U tom cvetnom raju, niko ne čini nažao drugom da bi on bio srećniji, kao što je to čest običaj kod ljudi“, završio je svoju priču moj Nevenko.

Pitala sam ga šta je bilo na kraju s njegovim rođakom. Snuždio se.

„Uvenuto je“, odgovori pognute glavice, „tako će i sa mnom jednog dana biti“.

„Neće“, hrabrila sam ga, „U toplim danima, bićeš ukras u mom dvorištu. Kad zazimi, presadiću te u saksiju od pečene gline, useliti u svoju sobu i bićeš moje mirišljavo sunce“.

Tek sada znam da je on, onako malen, lep i nedužan i onda znao da je sve što se može opipati prolazno i da je samo ljubav večna.